

УДК 342.6

DOI: 10.31359/1993-0941-2018-35-250

В. В. Підоненко, аспірант кафедри державно-будівництва Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

До визначення поняття організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України

У статті аналізується поняття форм діяльності Кабінету Міністрів України, їх види. Особливу увагу приділено аналізу наявних наукових підходів до визначення поняття й системи організаційних форм діяльності уряду. Запропоновано авторське визначення організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України та розкрито його зміст.

Ключові слова: Кабінет Міністрів України, форма діяльності, організаційна форма діяльності.

У контексті здійснюваного в нашій державі реформування системи державного управління одним з актуальних завдань є вдосконалення правового регулювання статусу, організаційної будови й порядку діяльності Кабінету Міністрів України. Закон України «Про Кабінет Міністрів України» наділяє уряд широкою компетенцією, реалізація якої спрямована на виконання його основного призначення – вироблення та проведення державної

політики. Діяльність уряду має бути не тільки чітко регламентованою на всіх етапах її реалізації, але й ефективно організованою. Тому в сучасних умовах все більшого значення набуває процесуально-правове забезпечення діяльності вищого органу виконавчої влади, в тому числі й визначення, нормативне закріплення та вдосконалення організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України.

Питання правового статусу й організації діяльності Кабінету Міністрів України, а також урядів іноземних держав перебували в колі досліджень багатьох вітчизняних вчених як конституційного, так і адміністративного права. Серед них — В. Б. Авер'янов, Г. В. Атаманчук, А. З. Георгіца, І. І. Дахова, В. О. Демиденко, В. П. Єрмолін, Д. В. Журавльов, І. Б. Коліушко, В. В. Марченко, С. В. Осауленко, С. Г. Серьогіна, О. В. Совгіря, С. О. Чикурлій та ін. Однак окремих досліджень організаційних форм урядової діяльності майже немає. Ця проблематика порушується в окремих роботах здебільшого оглядово й не набуває самостійного наукового аналізу.

Актуальність дослідження організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України обумовлюється необхідністю подолати наявну суперечність між потребою оптимізації системи форм урядової діяльності й відсутністю належного теоретико-методологічного та науково-прикладного їх обґрунтування.

Перш ніж перейти до розгляду організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України, необхідно здійснювати аналіз наявних у науковій літературі підходів до визначення форм діяльності органів публічної влади взагалі.

У теорії права форми здійснення державної влади розуміють як «зовнішнє практичне вираження діяльності по реалізації функцій держави в конкретних умовах» [20, с. 285] та як «однорідні організаційні та правові механізми виконання завдань, реалізації правомочностей державними органами, органами місцевого самоврядування» [17, с. 99].

В адміністративному праві форми управлінської діяльності визначаються як зовнішній вияв конкретних дій, які здійснюються органами виконавчої влади для реалізації поставлених

перед ними завдань. Розрізняють чотири форми управлінської діяльності: 1) видання нормативних актів управління; 2) видання індивідуальних (ненормативних, адміністративних) актів управління; 3) проведення організаційних заходів; 4) здійснення матеріально-технічних операцій [1, с. 152–153].

Теоретики державного будівництва А. М. Колодій та А. Ю. Олійник під формами діяльності державних і самоврядних органів розуміють «здійснення певних, передбачених нормативно-правовими актами та практикою державного будівництва видів дій посадових та службових осіб законодавчих, виконавчих, судових та контрольно-наглядових органів і органів місцевого самоврядування, за допомогою яких реалізуються їх завдання і функції в межах компетенції кожного органу» [16, с. 37–38]. В. С. Журавський, В. О. Серьогін та О. Н. Ярмиш визначають їх як «однорідну діяльність органів публічної влади, через які реалізуються їх функції» [14, с. 66]. П. М. Любченко та С. О. Семко формою діяльності суб'єктів публічної влади розуміють «зовнішнє вираження однорідних дій, операцій, процедур, які здійснюють органи публічної влади, їх структурні підрозділи й посадові особи для реалізації закріплених за ними функцій і компетенцій» [18, с. 12].

Форми діяльності Кабінету Міністрів України характеризують як певні однорідні види дій Кабінету Міністрів України, його структурних підрозділів, посадових і службових осіб, що здійснюються в певних, передбачених законодавством, організаційних межах з метою реалізації власної компетенції [11, с. 200; 14, с. 343]. Вважаємо, що таке визначення є достатньо змістовним і вичерпним.

Кращому розумінню сутності форм діяльності органів державної влади сприяє їх класифікація. Так, деякі вчені на основі галузевої специфіки видів державної діяльності виділяють законодавчу, виконавчу (управлінську), судову, контрольно-наглядову форми діяльності [8, с. 54; 19, с. 75], однак такий підхід не зовсім правильний, оскільки, швидше, йдеться не про форми, а про функції, що реалізуються різними гілками влади [12, с. 47].

Найбільшого поширення в науці має розподіл форм діяльності органів державної влади залежно від значення наслідків, які виникають у результаті застосування форм, на правові й не-правові (організаційні, або як їх ще називають, — фактичні) [15, с. 126—127; 20, с. 285].

Розподіл форм здійснення функцій держави на правові та організаційні не означає применшення або заперечення першорядної організаційної ролі права. Організаційні та правові форми діяльності органічно пов'язані одна з одною. Вони різні за характером вираження й за своїм обсягом. Правова форма діяльності певною мірою дещо вужче організаційної, оскільки окремі дії державних органів байдужі для права. Органічний зв'язок організаційної діяльності та її правової форми визначається як діалектичний зв'язок форми й змісту: організаційна діяльність — це зміст, а правова діяльність — це правове опосередкування організаційної діяльності [19, с. 76].

Існує багато різних наукових визначень правових форм діяльності органів публічної влади, та всі вони мають спільні характеристики, а саме: 1) представляють собою однорідну діяльність, пов'язану з встановленням і застосуванням норм права; 2) це діяльність, яка представляє собою юридично значущі дії; 3) порядок цих дій чітко визначений законом; 4) ці дії обов'язково призводять до настання юридично значимих наслідків.

Щодо неправових форм діяльності, то в державознавчій літературі окреслено різноманітні підходи до їх класифікації. Зокрема, їх поділяють на організаційні та матеріально-технічні [14, с. 68; 15, с. 127; 20, с. 288]. Однак погоджуємося з висловленою державознавцями думкою, що матеріально-технічна форма характеризується настільки широким колом дій і процедур, що може бути визначена як самостійна [13, с. 59].

Також варто зазначити, що поняття «неправові форми» вченими розуміється по-різному. Так, В. Е. Чиркин неправові форми розуміє у двох значеннях: з одного боку, як правопорушувальну діяльність органів держави, її посадових осіб. Така діяльність незаконна та передбачає відповідальність самої держави, її органів і посадових осіб. А з другого боку, неправові

форми діяльності не завжди є правопорушеннями, вони лише не врегульовані правом. До цієї сфери відноситься величезна організаційна діяльність держави, її органів, поточна оперативна робота [24, с. 103–104]. Інші вчені, окрім правових, наголошують на виокремленні неправових та антиправових форм, маючи на увазі під неправовими формами вчинення організаційної діяльності, а під антиправовими — ті, які суперечать праву, певні правопорушення [25, с. 124].

Неправові форми діяльності характеризуються такими ознаками: 1) є однорідною діяльністю, що вчинюється в межах компетенції певного органу; 2) ця діяльність не пов'язана з учиненням юридично значущих дій і прийняттям правових актів; 3) ця діяльність не вимагає повного й суворого юридичного оформлення.

Оскільки етимологічно слово «неправовий» розуміється як такий, що суперечить праву, то більш коректною вбачається класифікація форм діяльності залежно від характеру наслідків (отриманого результату) на *правові, організаційні та матеріально-технічні* [13, с. 59]. Такий поділ є загальновизнаним, оскільки охоплює всі складники функціонування владних інститутів [22, с. 19]. Вважаємо, що Кабінет Міністрів України здійснює свою діяльність в правових, організаційних і матеріально-технічних формах.

Особливе значення має визначення природи організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України, оскільки в діяльності будь якого органу публічної влади ці форми посідають значне місце. Для того, щоб розкрити сутність організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України, необхідно проаналізувати поняття «організація». Великий тлумачний словник української мови визначає організацію як особливості будови чого-небудь; структуру; як комплекс заходів, зміст яких полягає в координації дій окремих елементів системи [7, с. 853]. Згідно зі словником іншомовних слів організація — це дія, наслідком якої є створення, налагодження чого-небудь (організація виробництва, організація експедиції); об'єднання людей, суспільних груп, держав на базі спільності

інтересів, мети програми дій і т. ін. (Організація Об'єднаних Націй, молодіжна організація) [6, с. 404]. А. А. Аскеров зазначав, що здійснення норм права вимагає організаційної роботи. Правові й організаційні питання тісно переплетені й на практиці нелегко відокремити суто правове питання від суто організаційного. Організація, відтак, виступає як засіб здійснення права [3, с. 16].

Аналіз наявних визначень організаційних форм діяльності органів державної влади дає підстави виокремити такі їх ознаки: 1) здійснюються в межах чинного законодавства; 2) не вимагають чіткого юридичного оформлення; 3) здійснюються в межах компетенції органу державної влади; 4) як правило, не мають юридичних наслідків.

Організаційні форми діяльності не справляють такого безпосереднього впливу на суспільні відносини, як правові форми, однак завдяки їм здійснюються підготовчі дії, обговорюються, узгоджуються різні позиції, робляться відповідні висновки в процесі пошуку оптимальних шляхів вирішення проблеми [18, с. 15–16].

Погоджуємося з викладеною думкою стосовно організаційних форм: «такого роду дії або передують реалізації влади, або є наслідком, що впливає з процесу такої реалізації, а сама їх роль винятково допоміжна. Кожна така дія не викликає безпосередніх юридичних наслідків, однак вносить свою певну частку в кінцевий правовий результат. Доцільно відзначити, що конкретний перелік таких форм обумовлюється специфікою правової форми, конкретним змістом реалізованої компетенції, а також особливостями структури і персонального складу компетентного органу» [14, с. 69].

Дискусійним питанням в сучасній науці є те, що одночасно з правовими й організаційними формами додатково виділяють й *організаційно-правові форми* діяльності органів публічної влади, які поєднують в собі ознаки як правових, так і організаційних форм [4, с. 244; 11, с. 200; 21, с. 56]. Така практика сформувалася ще в радянський період. Так, О. Ф. Фрицький указував, що організаційно-правові форми пройшли перевірку практикою

радянського будівництва й закріплені в державно-правових нормах, посідають проміжне місце між правовими й організаційними формами [21, с. 56]. Крім того, Л. А. Григорян зазначав, що термін «організаційні форми» поглинає термін «правові форми», оскільки вся діяльність Рад повинна бути передбачена правовими актами [10, с. 91]. М. І. Байтін вважав, що правові форми завжди є організаційними. Однак далеко не всі організаційні форми є правовими. До останніх відносяться лише ті з них, які пов'язані з виданням правових актів й тягнуть юридичні наслідки [5, с. 228]. На відміну від сказаного В. М. Горшенєв, критикуючи позицію І. С. Самошенка з цього питання, доходить висновку, що організаційна діяльність завжди має юридичні наслідки та відбувається в певних правових формах [9, с. 118]. Він також зазначав, що організаційно-правові форми слід відмежовувати від інших правових форм, котрі позбавлені організаційного призначення й здійснюються якби «для себе» [9, с. 126].

Запропонована В. М. Горшенєвим позиція ставить під сумнів розподіл форм здійснення функцій держав на правові та організаційні. Однак слід зазначити, що організаційна форма діяльності реалізується в межах правового регулювання й на основі суворого дотримання вимоги законності, не вимагає повного й суворого правового оформлення, не пов'язана з вчиненням юридично значимих дій. Організаційна діяльність різних органів у цілому є підзаконною, вона вимагає видання спеціальних юридичних актів і відбувається в межах повсякденної, перш за все управлінської діяльності.

Остаточного не вирішеною залишається питання й сьогодні. Так, Г. В. Атаманчук стверджує, що організаційно-правові форми констатують той факт, що в державних органах багато правових форм є юридично коректними тільки у випадку їх прийняття за допомогою встановлених організаційних форм. Суворі організаційні процедури діють відповідно до регламенту при прийнятті правових актів представницькими органами державної влади та місцевого самоврядування. Вони є зна-

чимими в діяльності колегіальних органів виконавчої влади. Порушення таких організаційних форм робить нікчемними відповідні правові акти [4, с. 244]. Схожим чином організаційно-правові форми діяльності органу державної влади визначає С. О. Чикурлій: як способи поєднання й розподілу праці між членами органу при виконанні його повноважень, правовий характер яких виявляється в тому, що при ігноруванні або неналежному використанні цих форм акти органу виконавчої влади не будуть чинними. Організаційно-правова форма діяльності органу виконавчої влади тому й правова, що при неналежному її застосуванні юридично значимі дії не будуть дійсними [23, с. 117, 123]. Отже, аналізуючи наявні точки зору, бачимо, що немає однастайності з приводу того, чи організаційно-правові форми відносяться до правових чи до організаційних.

Не існує єдиного погляду й на поділ форм діяльності Кабінету Міністрів України, оскільки деякі вчені все ж виокремлюють у його діяльності організаційно-правові форми. Так, В. О. Демиденко відносить до них засідання Кабінету Міністрів України, засідання урядових комітетів, засідання робочих комісій і робочих груп Кабінету Міністрів України тощо [11, с. 200]. С. О. Чикурлій вважає, що Кабінету Міністрів України притаманні такі організаційно-правові форми діяльності: 1) реалізація повноважень Кабінету Міністрів України його окремими членами; 2) засідання Кабінету Міністрів України; 3) реалізація повноважень Кабінету Міністрів України його робочими органами [23, с. 123].

Вважаємо, що оскільки серед широкого кола організаційних заходів, які здійснює Кабінет Міністрів України, не всі закріплені нормативними актами, доцільно виокремлювати певне коло організаційних форм, що законодавчо регламентовані і в межах яких реалізовується компетенція уряду. До них можна віднести засідання Кабінету Міністрів України, засідання урядових комітетів, засідання робочих комісій і робочих груп, індивідуальну виконавчо-розпорядчу діяльність Прем'єр-міністра й членів Кабінету Міністрів України, участь членів Кабінету Міністрів

України в нарадах Ради національної безпеки і оборони, у засіданнях колегій центральних органів виконавчої влади, звіти про свою діяльність на «годині запитань до Уряду» у Верховній Раді України тощо.

Водночас існує чимала частина організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України, які нормативно не закріплені, а вироблялися й вдосконалювалися в процесі поступового накопичення в процесі повсякденної діяльності уряду, що не применшує їхньої сутнісної цінності. Такі форми дають можливість уряду вибірково, навіть творчо використовувати різноманітні засоби й прийоми в організаційній діяльності.

Форми діяльності уряду по відношенню до змісту виконуваної діяльності (тобто завдань, функцій і повноважень) знаходяться в діалектичному взаємозв'язку. Категорія змісту є більш динамічною і тяжіє до змін, а категорія форми змінюється внаслідок зміни змісту. У ході діалектичного розвитку, у тому числі й соціальних явищ та процесів, конфлікт, що виникає між застарілою формою й оновленим змістом, призводить до появи нової форми, котра, у свою чергу, спричиняє активний вплив на зміст, сприяючи його трансформації. Отже, зміни завдань, функцій і повноважень у діяльності уряду безумовно впливають на використовуваним організаційні форми діяльності, зумовлюючи необхідність їх трансформації та вдосконалення. З цього приводу І. А. Азовкін зазначав, що «організаційно-правові форми — це типові прояви життєдіяльності органів, за допомогою яких вони знаходять оптимальні варіанти рішень по виконанню своєї компетенції та в які втілюється її конкретний зміст» [2, с. 220].

Існує також поділ організаційних форм діяльності органів публічної влади залежно від характеру суб'єктів, що здійснюють організаційну діяльність, на *колегіальні й індивідуальні форми* [12, с. 50]. У діяльності Кабінету Міністрів України, зокрема, слід розмежовувати: 1) функції Кабінету Міністрів України як колегіального органу, що виконуються шляхом проведення засідань уряду; 2) функції Кабінету Міністрів України, що виконуються членами уряду відповідно до вимог закону або конкретного доручення Кабінету Міністрів України; 3) функції Кабінету

Міністрів України, що забезпечуються такими організаційними формами роботи Кабінету Міністрів України, як урядові комітети (ради) [23, с. 117].

Залежно від ступеня впливу на результат владної діяльності організаційні форми діяльності поділяються на *основні й допоміжні* [12, с. 50]. До основних організаційних форм діяльності Кабінету Міністрів України слід віднести урядові засідання, персональну виконавчо-розпорядчу діяльність членів уряду, засідання урядових комітетів, інших постійних і тимчасових робочих органів Кабінету Міністрів України. До допоміжних організаційних форм відносяться наради у Прем'єр-міністра України, участь членів Кабінету Міністрів України в засіданнях Ради національної безпеки і оборони як її членів, у засіданнях колегій центральних органів виконавчої влади, звіти про свою діяльність на «годині запитань до Уряду» у Верховній Раді України, участь у комітетських слуханнях, візити, поїздки, переговори, прес-конференції тощо [14, с. 346].

Отже, *організаційні форми діяльності Кабінету Міністрів України* — це сукупність однорідних дій і процедур, вчинюваних як Кабінетом Міністрів України як колегіальним органом, так і його структурними підрозділами, посадовими особами, що або нормативно закріплені, або вироблені практикою діяльності, які спрямовані на реалізацію урядової компетенції і не спричиняють безпосереднього настання юридичних наслідків.

Організаційні форми діяльності здійснюються систематично й спрямовані на забезпечення чіткості та ефективності в роботі уряду. Вони не пов'язані з виданням правових актів і здійсненням юридично значущих дій. За своїм змістом організаційні форми діяльності мають внутрішньоуправлінське, внутрішньоапаратне значення, проте загалом вони спрямовані на задоволення публічного інтересу.

Список використаних джерел

1. Адміністративне право : підручник / Ю. П. Битяк (кер. авт. кол.), В. М. Гарашук, В. В. Богущький та ін. ; за заг. ред. Ю. П. Битяка, В. М. Гарашука, В. В. Зуй. — 2-ге вид., перероб. та допов. — Харків : Право, 2013. — 656 с.

2. Азовкин И. А. Местные Советы в системе органов власти / И. А. Азовкин. — М. : Юрид. лит., 1971. — 272 с.
3. Аскеров А. А. Очерки советского строительства / А. А. Аскеров. — М. : Изд-во Моск. ун-та, 1953. — 367 с.
4. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления : курс лекций / Г. В. Атаманчук. — 3-е изд., доп. — М. : Омега-Л, 2005. — 584 с.
5. Байтин М. И. Сущность и основные функции социалистического государства / М. И. Байтин. — Саратов : Изд-во Саратов. ун-та, 1979. — 302 с.
6. Биби́к С. П. Словник іншомовних слів: тлумачення, словотворення та слововживання / С. П. Биби́к, Г. М. Сюта ; за ред. С. Я. Ермоленко ; худож. оформл. Б. П. Бублик. — Харків : Фоліо, 2006. — 623 с.
7. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. — Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. — 1728 с.
8. Голунский С. А. Теория государства и права / С. А. Голунский, М. С. Строгович. — М. : Юриздат, 1940. — 360 с.
9. Горшенев В. М. Способы и организационные формы правового регулирования в социалистическом обществе / В. М. Горшенев. — М. : Юрид. лит., 1972. — 256 с.
10. Григорян Л. А. Советы — органы власти и народного самоуправления / Л. А. Григорян. — М. : Юрид. лит., 1965. — 236 с.
11. Демиденко В. О. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні (у схемах) : посібник / В. О. Демиденко. — Київ : КНТ, 2007. — 440 с.
12. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / за ред. С. Г. Серьогіної. — Харків. : Право, 2005. — 256 с.
13. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні : підручник / І. І. Бодрова, С. В. Болдирев, В. О. Величко та ін. ; за ред. С. Г. Серьогіної. — 2-ге вид., перероб. та допов. — Харків : Право, 2011. — 360 с.
14. Журавський В. С. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / В. С. Журавський, В. О. Серьогін, О. Н. Ярмиш. — Київ : Ін Юре, 2004. — 672 с.
15. Загуменник В. І. Адміністративне право України. Основні категорії та поняття / В. І. Загуменник, В. В. Мусієнко, В. В. Проценко ; під заг. ред. О. Х. Юлдашева. — Бендери ; Київ : Поліграфіст, 2010. — 512 с.
16. Колодій А. М. Державне будівництво і місцеве самоврядування в Україні : підручник / А. М. Колодій, А. Ю. Олійник ; за ред. Я. Ю. Кондратьєва. — Київ : Юрінком Інтер, 2003. — 464 с.

17. Крестовська Н. М. Теорія держави і права : підручник, практикум, тести / Н. М. Крестовська, Л. Г. Матвєєва. — Київ : Юрінком Інтер, 2015. — 584 с.
18. Любченко П. М. Організаційні форми роботи представницьких органів місцевого самоврядування : монографія / П. М. Любченко, С. О. Семко. — Харків : Право, 2012. — 216 с.
19. Матузов Н. И. Теория государства и права : курс лекций / под ред. Н. И. Матузова, А. В. Малько. — М. : Юристь, 1999. — 672 с.
20. Общая теория права и государства : учебник / под ред. В. В. Лазарева. — Москва : Юрист, 1994. — 348 с.
21. Советское строительство : учеб. пособие / под ред. О. Ф. Фрицко-го, В. Ф. Кузнецовой. — Киев : Выща шк., 1988. — 272 с.
22. Солянік К. Є. Удосконалення форм діяльності виконавчих органів місцевого самоврядування / К. Є. Солянік // Проблеми законності : респ. міжвідом. наук. зб. — Харків, 2008. — Вип. 94. — С. 51–56.
23. Чикурлій С. О. Конституційно-правові аспекти організаційно-правових форм діяльності Кабінету Міністрів України / С. О. Чикурлій // Бюл. М-ва юстиції України. — 2004. — № 9. — С. 115–125.
24. Чиркин В. Е. Государствоведение : учебник / В. Е. Чиркин. — 2-е изд., испр. и доп. — М. : Юристь, 2000. — 384 с.
25. Явич Л. С. Общая теория государства и права / Л. С. Явич ; отв. ред. В. С. Петров. — Л. : Изд-во Ленинград. ун-та, 1974. — Т. 2 : Общая теория права. — 416 с.

В. В. Пидоненко

**К определению понятия
организационных форм деятельности
Кабинета Министров Украины**

В статье анализируется понятие форм деятельности Кабинета Министров Украины, их виды. Особое внимание уделено анализу существующих научных подходов к определению понятия и системы организационных форм деятельности правительства. Представлено авторское определение организационных форм деятельности Кабинета Министров Украины и раскрыто его содержание.

Ключевые слова: Кабинет Министров Украины, форма деятельности, организационная форма деятельности.

V. Pidonenko

**To the definition of the concept
of organizational forms of activity
of the Cabinet of Ministers of Ukraine**

The notion of the Cabinet of Ministers of Ukraine forms of activity, their types are analyzed in the article. Particular attention is paid to the analysis of existing scientific approaches to the definition of the notion and the system of organizational forms of government activities. The author's definition of the Cabinet of Ministers of Ukraine organizational forms of activity is produced and its content is disclosed.

The research validity of the Cabinet of Ministers of Ukraine organizational forms of activity is caused by the necessity to overcome the existing conflict between the need to optimize the system of government activity forms and the lack of proper theoretical and methodological and applied science ground.

Before moving to the review the Cabinet of Ministers of Ukraine organizational forms of activity the author conducts an analysis of the existing scientific approaches to the determination the forms of activity of public authorities in general. In particular, in theory of law the forms of the state power execution are understood as an external practical expression of activity in the realization of state functions in specific conditions. In administrative law the forms of management activity are defined as an external expression of concrete actions carried out by the executive authorities for the realization of the objectives assigned to them. In science of state construction and local self-government, under the form of activity of public authorities is understood the external expression of similar actions, operations, procedures performed by public authorities, their structural units and officials for the implementation of their functions and competences.

The forms of activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine are characterized by the author as certain similar types of actions of the Cabinet of Ministers of Ukraine, its structural subdivisions and officials, carried out in certain, provided by the legislation, organizational framework in order to realize their own competence.

Scientific approaches to the classification of the forms of activity system are given and analyzed in the article. Thus, the author researches such classification groups as legal and illegal forms of activity; legal, organizational and material and technical forms; organizational and managerial and legal forms. Regarding the latter group, the author stresses that there should be marked out certain range of organizational measures carried out by the Cabinet of Ministers of Ukraine

that are regulated by law and within which the competence of the government is implemented. Along with them there is a considerable group of those organizational forms that are not regulated by norms, but were developed and improved in the process of gradual accumulation in the course of the day-to-day activities of the government. Such forms give the government the opportunity to use various means and methods in organizational activities selectively, even creatively.

It is proposed to determine the organizational forms of activity of the Cabinet of Ministers of Ukraine as a complex of similar actions and procedures, which are carried out by the Cabinet of Ministers of Ukraine as a collegiate body and its structural units, officials, which are either regulated or developed by practice aimed at the implementation of governmental competence and do not cause immediate legal consequences.

It was emphasized that organizational forms of activities are systematically carried out and aimed at ensuring clarity and efficiency of governmental activity. They are not related to the publication of legal acts and the implementation of legally significant actions. The organizational forms of activity have an managerial and apparatus importance, but in general they are aimed at satisfying public interest.

Key words: *Cabinet of Ministers of Ukraine, form of activity, organizational form of activity.*